

at respektere de grundlæggende rettigheder og de grundlæggende retsprincipper, der er fastlagt i artikel 6 i Traktaten om Den Europæiske Union.

Udkastets artikel 2 indeholder definitioner af de begreber, der anvendes i rammeafgørelsen.

”Udstedelsesstaten” defineres som den medlemsstat, i hvilken en domstol har truffet en afgørelse om konfiskation i forbindelse med en straffesag.

”Fuldbyrdesstaten” er den medlemsstat, hvortil der er fremsendt en afgørelse om konfiskation med henblik på fuldbyrdelse.

”Afgørelse om konfiskation” defineres som en endelig sanktion eller foranstaltning pålagt af en domstol efter en retssag vedrørende en eller flere forbrydelser, og som medfører en endelig berøvelse af formuegoder.

Et ”formuegode” defineres som formuegoder af enhver art, det være sig rørlige eller urørlige formuegoder, fast ejendom, løsøre samt juridiske dokumenter, der beviser adkomst til eller rettigheder over formuegoder, når domstolen i udstedelsesstaten har truffet afgørelse om, at de pågældende goder udgør udbyttet af en lovovertrædelse eller helt eller delvist svarer til værdien af dette udbytte, eller redskaber eller genstande anvendt i forbindelse med en sådan lovovertrædelse, eller som domstolen i udstedelsesstaten har besluttet kan konfiskeres med hjemmel i bestemmelser om udvidet konfiskation som defineret i udkastet til rammeafgørelse om konfiskation af udbytte, redskaber eller formuegoder fra strafbart forhold, eller skal konfiskeres med hjemmel i andre bestemmelser om udvidet konfiskation.

”Udbytte” defineres som enhver økonomisk fordel, der kan bestå af alle former for formuegoder, som stammer fra lovovertrædelser.

”Redskaber” defineres som enhver form for formuegode, der anvendes eller påtænkes anvendt til at begå en eller flere forbrydelser.

”Kulturgoder” defineres som de kulturgoder, der er en del af en medlemsstats nationale kulturarv, som defineret i artikel 1, nr. 1, i direktiv 93/7/EØF af 15. marts 1993 om tilbagelevering af kulturgoder, som ulovligt er fjernet fra en medlemsstats område.

Endelig fastslås det i litra h, at i tilfælde, hvor en prædikatorbrydelse er begået i udstedelsesstaten, mens efterfølgende hvidvaskning er foregået i en anden stat, skal lovovertrædelsen i forbindelse med afslagsgrunden i artikel 7, stk. 2, litra f, anses for at være begået der, hvor prædikatorbrydelsen er begået.

Efter artikel 3 skal medlemsstaterne meddele Rådssekretariatet, hvilken eller hvilke nationale myndighe-

der, der er kompetente til at udstede og fuldbyrde afgørelser i medfør af rammeafgørelsen.

Efter artikel 4 kan afgørelser om konfiskation fremsendes fra den udstedende myndighed til den fuldbyrdende myndighed i en medlemsstat, hvor udstedelsesstaten har rimelig grund til at formode, at den fysiske eller juridiske person, der er genstand for afgørelsen, har formuegoder eller indtægt. Hvis udstedelsesstaten ikke har et rimeligt grundlag for at afgøre, hvilken medlemsstat afgørelsen kan sendes til, kan den fremsendes til den medlemsstat, hvor den fysiske eller juridiske person, der er genstand for afgørelsen, har sit sædvanlige opholdssted eller, hvor det drejer sig om en juridisk person, har sit vedtægtsmæssige hjemsted. Alle officielle meddelelser skal fremsendes direkte mellem de kompetente myndigheder. Ved fremsendelsen skal der vedlægges den i bilaget til rammeafgørelsen optrykte attest. Den kompetente myndighed i udstedelsesstaten skal undertegne attesten og erklære, at oplysningerne er korrekte.

Artikel 4a bestemmer, at en anmodning om fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation kun kan fremsendes til én medlemsstat ad gangen, medmindre nærmere definerede betingelser er opfyldt. Er der tale om bestemte formuegoder, kan fremsendelse ske til flere stater, hvis der er rimelig grund til at formode, at forskellige omfattede goder befinder sig i forskellige stater, eller et specifikt formuegode befinder sig i flere stater, eller hvis konfiskation kræver indgriben i mere end én stat. Er der tale om konfiskation af et pengebeløb, kan fremsendelse ske til flere stater, hvis der er specifikt behov herfor, f.eks. fordi der ikke er foretaget beslaglæggelse, eller fordi værdien af de formuegoder, der kan konfiskeres i udstedelsesstaten og i en hvilken som helst fuldbyrdesstat sandsynligvis ikke er tilstrækkelig til en fuldstændig fuldbyrdelse af afgørelsen.

Artikel 5 fastlægger anvendelsesområdet for rammeafgørelsen. Anvendelsesområdet er fastlagt efter de samme principper som i rammeafgørelsen om den europæiske arrestordre m.v., rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indfrysning af formuegoder eller bevismateriale og udkastet til rammeafgørelse om anvendelse af princippet om gensidig anerkendelse på bødestrafte.

Der sondres således for så vidt angår anvendelsesområdet mellem forbrydelser på en såkaldt positiv-liste og andre forbrydelser. Positiv-listen omfatter de samme lovovertrædelser, som listen i rammeafgørelsen om fuldbyrdelse i Den Europæiske Union af kendelser om indfrysning af formuegoder eller bevismateriale.